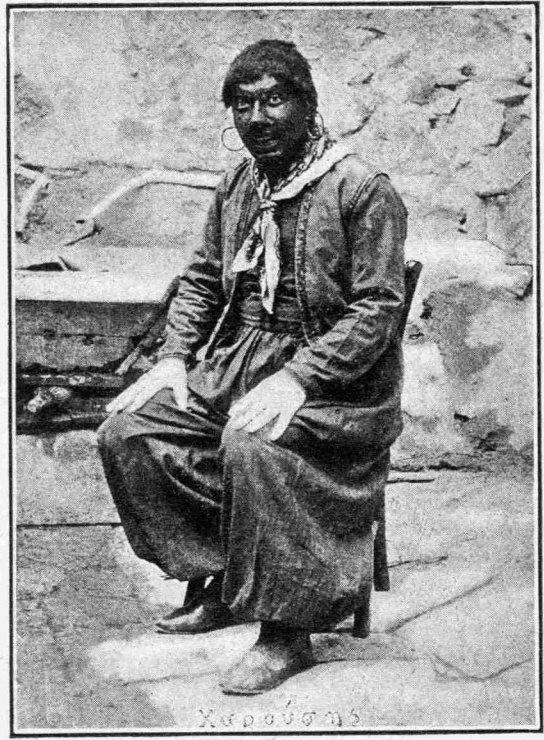

«Τύχη τῆς Μαρούλας»

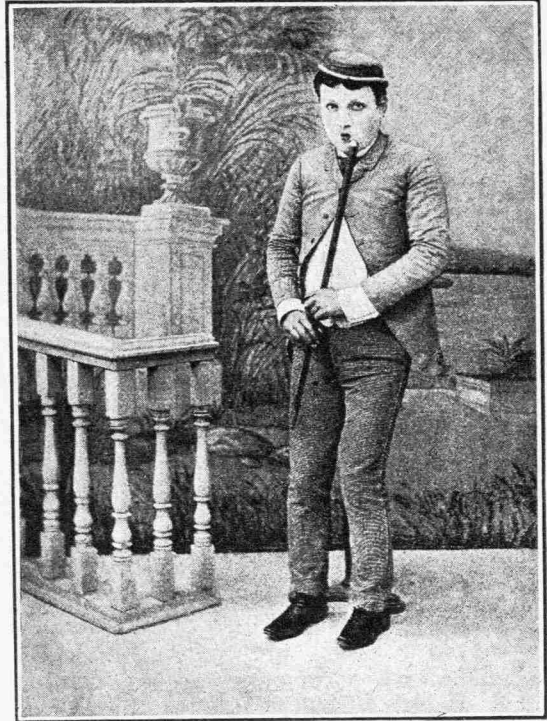

«Φυσέκης»

«Ὁ ἀριθμὸς 13»

γνώμης ἄλλου, ὁ κριτικὸς πρέπει νὰ ἐξετάζη πῶς διατίθεται αὐτὸς ὁ ἴδιος πρὸ τοῦ καλλιτέχνου ἢ τοῦ καλλιτεχνήματος. Ὁ Παντόπουλος ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἰδιαιτέρων μου συμπαθειῶν. Ἀπὸ τῆς πρώτης φορᾶς καθ' ἣν τὸν εἶδα ἀπὸ σκηνῆς — ἐπαίξε τὸ περίφημον ἐκεῖνο *Βέβαια, βέβαια!* — εἰσῆλθε βαθύως, βαθύτατα εἰς τὴν ἐκτίμησίν μου καὶ ἤσκησεν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν νεύρων μου καὶ ἐγένετο κύριος, ὁ μόνος ἐκ τῶν ὁμοτέχνων κύριος τοῦ γέλωτός μου. Εὐ-

«Βέβαια, βέβαια!»

θὺς ἐξ ἀρχῆς κατενόησα ὅτι εἶχνα κάμω μὲ ἠθοποιὸν ἀληθῆ. Εἶδα πῶς ἦτο κύριος τῆς σκηνῆς — καὶ τότε ἀκόμη, σημειώσατε, δὲν ἦτο οὔτε θιασάρχης οὔτε κἀν ἐκ τῶν κυριωτέρων μελῶν τοῦ θιάσου, — πῶς ἤξευρε νὰ σταθῆ, νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ χειρονομήσῃ, ζωηροτάτην ἀποτελῶν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ξόανα, τὰ παλαιὰ ἢ νέα, τὰ ἐνδοξα ἢ ἄδοξα, τὰ ὁποῖα τὸν περιεστοίχιζον. Διάπλασις χαρακτῆρος ἀμίμητος, κωμικὸς χρωματισμὸς ἀνυπέβλητος, ἐνότῃς ὑποκρίσεως,